

under de nugældende Lovgivningsforhold er det ganske overordentlig vanskeligt, jeg kan sige umuligt, at foranstalte et virkeligt Tilshn med Pleiebørn over hele Landet. Jeg skjønner nu ikke rettere, end at den høitærede Justitsminister har løst denne Opgave paa en meget god og meget human Maade, det tror jeg maa anerkjendes af Alle, men det maa erindres, at hvor der er tilfredsstillende Sundhedsvedtægter, behøver Loven ikke at komme til Gylbighed. Det er egentlig kun, hvor Folk ikke vil have Sundhedsvedtægter, at Loven kommer til Virksomhed, og det synes jeg er overordentlig heldigt. Jeg maa derfor sige, at jeg kun kan anbefale dette Lovforslag, og jeg vilde ønske, at det maatte blive efterfulgt af flere andre Love, lignende Love paa andre Gebeter, navnlig paa Sundhedsomraadet, just fordi det er saa overordentlig vanskeligt at faae et tilfredsstillende Tilshn indført under den Lovgivning, vi nu have. Jeg vil blot nævne et enkelt Exempel, hvor der meget ofte har vist sig Vanskeligheder. Der har i de senere Aar, som Alle vide, reist sig en overordentlig stor Mængde Fællesmeierier omkring i Landet. Paa nogle Steder er Sundhedsstilstanden der ganske taalelig, men meget ofte ere Meierierne indrettede saaledes, at de ere overordentlig skadelige for Sundhedsstilstanden. Hvis vi nu havde haft nogenlunde ordentlige Sundhedsvedtægter, kunde vi naturligvis have faaet denne Tilstand forandret, men paa de fleste Steder have vi ikke haft det, og derfor have vi været aldeles afmægtige lige overfor de flette Tilstande, hvormed Befolkningen er saa overordentlig misforøjet. Der er saa ofte kommen Alage til mig derover, men desværre har det ikke været mig muligt at gjøre Noget derved. Jeg vil derfor sige, at det, naar Loven bliver vedtaget, paa forskjellige Gebeter vil berøre Sundhedsvesenet, idet man saa kan tilvinge sig Tilstande, som ville være tilfredsstillende i sanitær Henseende. Hermed skal jeg slutte og anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Leth: Jeg vil begynde med at sige, at jeg hilser den Tante, der ligger til Grund for dette Lovforslag, med Glæde. I min Stilling har jeg i de Sager, hvori jeg har været bestiftet af det Offentlige som Sagsfører, havt Velighed til at se, hvor slet Pleiebørn mange Steder bliver behandlede. Der har forekommet Tilfælde, hvor det er blevet oplyst, at Pleiebørn ere blevne behandlede paa en saadan Maade af dem, som de ere udtatte i Pleie hos, og som pleie at tage mod Betaling en Gang for alle, at de

systematisk have lagt an paa at tage Livet af disse Smaa, ikke ved en enkelt Volds-gjerning, men efterhaanden, ved at pleie dem saa slet og lade dem i den Grad mangle Alt, hvad et saadant lille Barn trænger til, at de kunne forudse, at det om kortere eller længere Tid vil ende med Døden, hvilket netop var Hensigten. Jeg siger derfor, at der er stor Trang til, at der kommer en Bestemmelse fra Lovgivningsmagtens Side, som ordner et virksomt, humant og gennemgribende Tilshn med Hensyn til disse Pleiebørn. Derimod forekommer det mig underligt med Hensyn til dette Lovforslag, at det stiller sig saa, at den lovgivende Virksomhed i denne Retning tilkommer i første Række hvert Steds Kommunalbestyrelse og Justitsministeren; naar de kunne blive enige, udøve de i første Række den lovgivende Virksomhed paa dette Omraade, og det er kun, naar Kommunalbestyrelsen og Justitsministeren ikke kunne blive enige om Sundhedsvedtægterne, at Kongen og Rigsdagen i Følge dette Lovforslag i anden Række komme til at træde til med den lovgivende Myndighed. Det er jo dette, som Lovforslagets § 1 ligefrem gaar ud paa, at i enhver Kommune, i hvilken Tilshnet med Pleiebørn ikke ved Sundhedsvedtægt er ordnet paa fyldestgjørende Maade, bliver Tilshnet at føre overensstemmende med de i nærværende Lov indeholdte Forskrifter. Det er altsaa først i anden Række, at Lovgivningen paa dette Omraade betros den ordinære Lovgivningsmagt, nemlig Kongen og Rigsdagen i Forening, men i første Række betros den Justitsministeren og Sundhedskommissionerne. Det er dette Forhold, som jeg har nogen Vanskelighed ved at gjøre mig fortrolig med, skulde være rigtigt. Det forekommer mig, at den Opgave, som her foreligger, er saa stor og saa vigtig, at dens Udførelse og Løsning ikke bør splittes over hele Landet i saadanne Stykker, saadanne heterogene Bestanddele, som kunne fremkomme, naar det paa hvert Sted overlades til Sundhedskommissionen i Forbindelse med Justitsministeren at give høit forskjellige Bestemmelser. Der er efter min Opfattelse i vort Land hverken klimatistiske Forhold eller geografiske Forhold eller noget andet Forhold, der giver Grund til saaledes at udstykke Lovgivningen endnn mere provinssielt, end den har været i gamle Dage, hvor man omstøder betragtede det som et stort Fortrin, at man ved Christian den 5tes Lov kunde samle den i en for hele Landet gjældende Lovbog. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, om man i det Hele har handlet rigtig, ikke alene paa